



ရွှေပဒေသာစာပေ

အပင်းသစ်

အမုန်းတွေ . . . ခေါက်ထားလိုက်



(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ငါအစကတော့ မင်းကို အမြင်ကတ်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ် ချမ်းချမ်း။ ဒါ ပေမဲ့ ငါ့ရင်ထဲမှာ မင်းအတွက် အမုန်းမရှိဘူး။ ငါ့ကိုရွံ့ပြီး မင်းဘဝတစ်ခု လုံးကိုတော့ မရင်းနှီးပါနဲ့

စီးချင်း

အချစ်မှာ ဘာကြောင့် ညာကြောင့်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်မရှိဘူး လေ ချမ်းချမ်းရဲ့ ။ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတာ အချစ်တွေက အဲဒီအကြောင်းပြချက်ချို့ယွင်းပျက်စီးသွားရင် အချစ်ဆိုတာလည်း ပျက်ပြယ်သွားနိုင်တယ်။

အခိုက်တန်

အဓိက က ခင်ဗျားတို့ ရဲ့ လောင်းရိပ်အောက်ကနေ လွတ်သွားဖို့ ပါ ဦးစီးချင်း။ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော် မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား။

ဒီလိုဆုံးဖြတ်ရင် ကျွန်တော် ဒီအိမ်မှာ မဖြစ်မနေ ဆက်ရှိနေရဦးမှာ ။
အေးချမ်းသူ

အခန်း(၁)

" လာပြီ... လာပြီ "

လက်မှ နာရီကိုပဲ ခဏခဏ ကြည့်နေတဲ့ ချမ်းချမ်း။ ခိုက်ရဲ့ ပျာပျာသလဲ " လာပြီ... လာပြီ "ဆိုတဲ့ အသံကြောင့် နောက်သို့ ကိုယ်တစ်ပတ်လည်၍ လှည့်ကြည့်ကာ ချက်ချင်းပဲ ခိုက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့် လာပြီး...

"မြန်မြန် လုပ်လေ....မြန်မြန်လုပ်။ လွတ်သွားဦးမယ် "

"ငါ မကန်ရဲဘူးဟေ့ "

"နင် ...ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လား "

"ဟုတ်တယ်လေ ...ဒါပေမဲ့ "

"စကားမရှည်နဲ့ ..ဟုတ်ရင်ကန် "

"အေးပါ...အေးပါ "

ချမ်းချမ်းရဲ့ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်စွာ ခိုက်လက်ထဲမှ ဘောလုံးကို အောက်သို့ချပြီး မိုးမရွာပါဘဲ ထီးဆောင်းလာနေသော လူကြီးဆီသို့ ရောက်အောင် ကန်ထည့်လိုက်၏။ နေလည်း မပူပါဘူး။ ညနေစောင်းနေပြီပဲလေ။ ဒါကိုပဲ ထီးဆောင်းလာတာ ဘာအထာလဲ။ သူ့အသက်ကမှ ဖက်ဖူးရောင်လေး ကျလို့ ။ မေးကြည့်လိုက်ရင်တော့

ဆရာကြီးအထာနဲ့ ။

မဟော်သဓာထုံး နှလုံးမူတာတို့ အမရာထုံး ကျင့်သုံးတာတို့ နဲ့ လေ။

"ဘုန်း"

ဘောလုံးကပြေးပြီ။ ဦးမြင့်ဆွေဆိုတဲ့ လူကြီးဆီကို တည့်တည့်မတ်မတ်ပါပဲ။

"အား"

ဘောလုံးကိုကန်လိုက်တဲ့ အသံကြောင့် အသံလာရာဆီသို့ ကမန်းကတန်း ကြည့်လိုက်တဲ့ ဦးမြင့်ဆွေတစ်ယောက်....ဘောလုံးကိုမြင်ပြီး ရှောင်လိုက်ပေမယ့် ခြေခေါက်ပြီးလဲကျသွားတာ လေးဘက်ထောက်လျက်ပါ။ ။ ထီးတခြား လူတခြားပါပဲ။ ဒါကိုကြည့်ပြီး ချမ်းချမ်းက လက်ခုပ်တီး၍ အားရပါးရရယ်လေသည် ။

ဒီလူကြီးကို အမြင်ကတ်လို့ ကို တမင်လုပ်တာ။

ဦးမြင့်တွေ ရှက်ရှက်နှင့် ထီးကိုအတင်းလိုက်ကောက်ပြီး ဘောကန်တဲ့ လူကို ရန်လုပ်ဖို့ ကြည့်လိုက်တော့....

"ဟင်"

"ချမ်းချမ်း ပြေးမယ်"

"ဟာ ...မပြေးပါဘူး ။ အဲဒီ လူကြီးကို ငါပညာပြချင်သေးတယ်"

"နင်ကလည်း ပြဿနာ မဖြစ်တာ အကောင်းဆုံး။ လာစမ်းပါဟာ... နင်ဖြစ်စေချင်တာ ဖြစ်ပြီပဲဥစ္စာ"

"မရပါဘူး နေဦး"

"ချမ်းချမ်း"

"ခဏလေး ငါပြောချင်တာ ပြောပြီးရင်သွားမယ်"

ချမ်းချမ်း ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ဖြစ်သွားတဲ့ ဦးမြင့်ဆွေဆီသို့ လျှောက်သွား လို က်လေလျှင်...

"ချမ်းချမ်း ...နင်"

"ဟုတ်ပါတယ်။ ချမ်းချမ်းမှ ချမ်းချမ်းအစစ်။ ရေလည်း မရောဘူး။ ဆီလည်း မရောဘူး။ ဪ...ဒါနဲ့ ဦးလေး ဘယ်နာသွားသေးလဲ"

"နင်...နင်တို့ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဘာ"

"ဟာ...မ...မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ့်ကို မတော်တဆ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မှန်သွားတာပါ။ ဘယ်လောက်မှ မနာပါဘူး ဦးလေးရယ် ။ ဦးလေးယော ကျား မဟုတ်ဘူး လား"

"ယောက်ျားတော့ ယောက်ျားပေါ့ဟ။ ဒါပေမဲ့ နာတာဟာ နာတာပဲ။ အားခါးမျက်သွားပြီ"

"ဟီး...ဟီး"

"ဘာ ...ဟီးဟီးလဲ။ နင်တို့ တမင်တကာ လုပ်တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်နော်"

"တစ်ခါတည်းပါ"

"ဘာ"

ချမ်းချမ်း လက်ညှိုးထောင်ပြီး မခိုးမခန့်ပြောလေတော့ ဦးမြင့်ဆွေ

ဒေါသဖြစ်ကာ နှာခေါင်းပင်နီ လာလေ၏။ ချမ်းချမ်းကတော့ အရယ်မပျက်နှင့်ပဲ...

"ဦးလေး စိတ်ချပါ။ နောင်ဒါမျိုး ထပ်မဖြစ်စေရဘူး။ နောက်တစ်ခါဆို နောက်တစ်ခါနည်းပေါ့။ ချမ်းချမ်း ကတိပေးပါတယ်။ ပညာပေးနည်း မထပ်စေရပါဘူး"

"ဟင် ..ဒါဆိုနိုင်က"

"တမင်တကာ လုပ်တာ ၊ ရှင်းပြီလား"

"ဘာ"

"ခစ်...ခစ်"

"တွေ့မယ် နင်တို့ ငါ့အကြောင်း ခုပဲ သိစေရမယ်"

ဦးမြင့်ဆွေ လက်တစ်ဖက်က ထီးတကားကားနှင့် ကျန်လက်တစ်ဖက်က ချမ်းချမ်းတို့ ကို တုံ့ပြန်နိုင်မယ့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို လိုက်ရှာနေစဉ်...

"ချမ်းချမ်း"

"ဟင်"

"ကျေနပ်ပြီလား"

"ကျေနပ်ပြီ"

"ကျေနပ်ရင် ပြေးမယ်"

ခိုက်က ချမ်းချမ်းလက်ကိုဆွဲခေါ်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ ချမ်းချမ်းက ခဏနေဦးဟု ဆိုကာ ဦးမြင့်ဆွေ ခမျာမှာ တော့ ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် မျက်မှန်ကို စမ်းတဝါးဝါးရှာရင်း...

"တောက်....သူတောင်းစားလေးတွေ။ ခွေးဝဲစားလေးတွေ။ တွေ့မယ်။ ဒင်းတို့ မြင့်ဆွေ ဘာကောင်လဲဆိုတာ သိရမယ်။ ဟင်း ဟင်း"

မျက်မှန် မရှိရင် စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေတဲ့ ဦးမြင့်ဆွေတစ်ယောက် အခုထိမျက်မှန်ကို ရှာမတွေ့နိုင်သေးပေ။ စမ်းနေပုံက ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ဆိုတော့...

"ဝုတ်...ဝုတ်...ဝုတ်..ဝုတ်"

"....."

"ဝုတ်.....ဝုတ်.....ဝုတ်.....ဝုတ်"

ခွေးက ကိုယ့်ကိုဟောင်လို့ ဟောင်မှန်းမသိ။ မျက်မှန်ကိုသာ အသဲအသန်ရှာပြီး တွေ့လို့ ပြန်တပ်လိုက်မိချိန်မှာ တော့.....

"ဦး..."

"ဟဲ့..."

ခွေးက သူ့ဆီကို ပြေး လာလေလျှင်...

"ဟာ...လုပ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါ"

"....."

"ဟဲ့ ခွေး...ဟဲ့ခွေး"

အော်မနေပေမယ့် ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ခွေးထွက်မောင်းခြင်းမရှိပေ။ ခွေးကခွေးပေါက်ကလေးမို့လို့ တော်ပါသေးရဲ့ ။ ပြီးတော့ ကိုက်တာမဟုတ်ဘဲ ပုဆိုးစကိုသာ ဆွဲနေတာကြောင့် ပုဆိုးကို ခွေးနှင့် ဦးမြင့်ဆွေ အပြိုင်ဆွဲနေသည် လေ။

"ဒီခွေး...ဟဲ့ခွေး"

"....."

"ကယ်ကြပါ"

အော်နေရင်း နောက်မှ လက်ထဲက ထီးကိုသတိရသွားပြီး၊ ထီးနှင့်ရိုက်လေလျှင်....

"ကဲဟာ..."

"ကိန်...ကိန် ...ကိန်"

"ကဲ..ဟာ"

"ကိန်...ကိန်"

ကြောက်ကြောက်နှင့် ရိုက်ထည့်လိုက်တာ ခွေးလည်း ပြေးထီးလည်း ကျိုးပါပဲ။ ချမ်းချမ်းတို့က ဒီအဖြစ်ကို မမြင်လိုက်ရဘဲ မြင်လိုက်ရတဲ့ အဖြစ်ကိုပဲ တရေးရေးမြင်၊ တရေးရေးတွေးကာ...

"ခစ် ..ခစ်"

"အေး....နင်ကရယ်နေ၊ ငါမောနေပြီ"

"ငါလည်း မောတာပေါ့ ခိုက်ရဲ့ ၊ လူပဲဥစ္စာ"

"ဟွန်း...တော်တော်ကျေနပ်နေတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား"

"ကျေနပ်တာပေါ့"

ခိုက်က မျက်စောင်းထိုးလေသည် ။ သူတို့က အိမ်ချင်းခြံချင်းကပ်လျက်မှာ နေကြတာပါ။ ဦးမြင့်ဆွေနှင့်လည်း ခြံချင်းကပ်လျက်ပါပဲ။ ချမ်းချမ်းတို့အိမ်က အလယ်မှာ ပေါ့လေ။ ချမ်းချမ်းက ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရ

င် ခိုက်ဘယ်တော့မှ မငြင်း။ အမြဲတမ်း ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ ချည်းပါပဲ။ အ
ခုလည်း ချမ်းချမ်းခိုင်းလို့ သာ လုပ်ရတယ်။ ဦးမြင့်ဆွေကြီးကို သနားနေ
မိတာလေ။

ချမ်းချမ်းက ဦးမြင့်ဆွေကြီးကို အမြင်ကတ်လို့ တဲ့ ။

အမြင်ကတ်ပုဒ်မနဲ့ ချမ်းချမ်းပညာပေးသမျှ ခိုက်က အစစ်ပါနေတာ
လေ။ သူခိုးသေဖော်ညှိ ဆိုသလိုမျိုးပေါ့။ တစ်ဖက်က ပြန်စဉ်းစားကြည့်
ရင်လည်း ဦးမြင့်ဆွေက ချမ်းချမ်းအမြင်ကတ်ချင်စရာ ဖြစ်နေတာလေ။
ချမ်းချမ်းရဲ့ မမ မမနွေးထွေးသူကို ပိုးပုံကြီးက အမြင်ကတ်စရာကြီးပါပဲ
။

"ဦးမြင့်ဆွေကြီး သနားပါတယ်ဟာ"

"ဘာ"

"နင် ...နားမကြားဘူးလား"

"ကြားတယ်။ နင် သိပ်သနားနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"....."

"အဲဒါဆိုသွား ငါ့ဆီမလာနဲ့ ။ ဦးမြင့်ဆွေဆီကို ပြန်သွားပြီး တောင်းပ
န်လိုက်။ ကျွန်တော် ချမ်းချမ်းခိုင်းလို့ လုပ်ရတာပါလို့ ပြော"

ခိုက်ကိုတွန်းပြီး ချမ်းချမ်းထဖို့ ပြင် လိုက်လေလျှင် ခိုက်က ချမ်းချမ်း
လက်ကိုဆွဲထားပြီး...

"သူငယ်ချင်းလေးကလည်း ဒီလောက်တောင် မပြောရဘူးလား"

"မပြောနဲ့ "

"အေးပါ မပြောတော့ပါဘူး ပြန်ထိုင်"

ချမ်းချမ်း နှုတ်ခမ်းစုစုနှင့်ပဲ ပြန်ထိုင်လိုက်တော့...

"ပြောပါဦး နောက်ထပ် ဦးမြင့်ဆွေကြီးကို ဘယ်လိုပညာပြဖို့ စဉ်းစားထားသလဲ"

"မစဉ်းစားရသေးဘူး"

အခိုက်အတန့် နှုတ်ခမ်းစုစုနဲ့ဆဲရှိတဲ့ ချမ်းချမ်းမျက်နှာကို ကြည့်လျက်...

"နှုတ်ခမ်းစုစုက မပြေသေးဘူးလား"

"ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြေမှာ လဲ စိတ်ကောက်နေတာကို"

"ဟောဗျာ...ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

ချမ်းချမ်း မျက်နှာက ဟိုဘက်လှည့်သွားတော့ အခိုက်အတန့် ကရယ်လေသည်။ ။ ခိုက်နဲ့ ချမ်းချမ်းက မူကြိုကတည်းက ဆယ်တန်းအောင်သည် အထိ သွားအတူ ၊ စားအတူ နေလာခဲ့ကြတာဆိုတော့ ခိုက်ကအကြောင်းသိပေါ့လေ။ ဒီကောင်မလေးက အချောကြိုက်၊ ကြာကြာစိတ်မကောက်တတ် ဘာမှ မဟုတ်တာ။

"ကဲ ချမ်းချမ်း"

"ဘာလဲ"

"ဒီဘက်လှည့် စိတ်ကောက်ပြေတော့"

"....."

"ကဲပါ ကျွန်တော်မျိုး အခိုက်အတန့်က ကတိပေးပါတယ်။ အေးချမ်းသူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဖြစ်ချင်သမျှ မညည်းမညူ သဘောတူပြီး အမြဲ

တမ်းလိုက်လျော့ပျံ့မယ်လို့ "

ဒီတော့မှ ဆတ်ခနဲလှည့် လာပြီး မျက်နှာကလည်း ပြုံးလို့ သာ...

"တကယ်ပြောတာနော်"

ခိုက် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။ အဲဒါ ပါးစပ်ပြော မဟုတ်ဘူး တကယ်
လေ။ ချမ်းချမ်းကသာ ခိုင်းရင် ဘယ်အရာမဆို ဦးဆွေးဆံမြည့်ထမ်းရွက်
မည့်သူဟာ အခိုက်အတန့်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးပါ။

အခန်း(၂)

"အေးချမ်းသူ"

မြတ်စွာဘုရား ၊ ချမ်းချမ်း ကိုယ့်နာမည် အပြည့်အစုံကို အခေါ်ခံလို က်ရသောကြောင့် ခေါင်းနပန်းပင်ကြီးသွားလေသည် ။ ဒီလိုအခေါ်ခံရပြီ ဆိုရင် မမ...ချမ်းချမ်းကို ဒေါသထွက်လို့ လေ။ ဘာကိုများ ဒေါသထွက် လာပါလိမ့်။ ဦးမြင့်ဆွေကြီးနဲ့ တွေ့လို့ များ ချွန်လိုက်ပြီလား။ ကိုယ်ကအပြစ်လုပ်ထားသူ ဆိုတော့....

ဖတ်လက်စဝတ္ထုစာအုပ်ကို မျက်နှာပေါ်တင်ပြီး ချမ်းချမ်း အိပ်ချင် ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည် ။ မိဘနှစ်ပါးဆုံးသွားပြီးကတည်းက ဒီအိမ် မှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ထဲနေတာ မမ ကအုပ်ထိန်းသူ။ ချမ်းချမ်း မဟုတ်မခံ ပက်ခနဲ ပြန်ပြောတဲ့ အခါတွေ ရှိပေမယ့် မမကို ကြောက်သင့်တဲ့ နေရာမှာ တော့ ကြောက်နေတာပဲလေ။

"အေးချမ်းသူ"

အသံကပို၍ ကျယ်လာခြင်းနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်ကိုတက်လာတဲ့ မမခြေ သံကို ကြားနေရပြီ။ ချမ်းချမ်း သတိထားပြီး အသက်ကိုမှန်မှန် ရှူနေရ ၏။

"ဟဲ့ချမ်းချမ်း"

အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်တဲ့ သူလေ။ အနှိုးရခက်တယ်ဆိုတာ

ဒါမျိုးပေါ့

"ချမ်းချမ်း....ထစမ်း"

"အင့်...ဟင်"

မျက်နှာပေါ်က စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး ပခုံးကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းလှုပ်လိုက်မှ ချမ်းချမ်း အိပ်ချင်မူးတူးဟန်နှင့် မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်ပြီး ခါးကို မတ်လိုက်၏။

"ဝါး"

အိုက်တင်က ပီပြင်ပေါ့။ ကျောနဲ့ လက်ကိုဆန့်ပြီး သမ်းတောင် ပြလိုက်သေးတယ်လေ။ ဒါကို ခါးထောက်ကြည့်နေတဲ့ နွေးထွေးသူ။

"ဟွန်း ...သူများကို ချောက်တွန်းပြီး နင်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး အိပ်နေတယ်ပေါ့လေ...ဟုတ်လား အေးချမ်းသူ"

"ဟာ ...မမကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ချမ်းချမ်းက ဘယ်သူ့ကို ချောက်တွန်းပြီး ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ"

"ခုမှ မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ ဆံပင်တိုတိုကို ဆွဲဆောင့်လိုက်ရရင် သေတော့မယ်"

ပြောရုံပဲရှိသေး ချမ်းချမ်း မလုံမှန်းသိသိနဲ့ ခေါင်းကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ထားလိုက်သည် ။ မိန်းကလေးရယ်လို့ လှချင်ပချင်စိတ်နဲ့ ဆံပင်ကောက်ခြင်း၊ ဖြောင့်ခြင်းမရှိ။ ဒီအတိုင်းပဲ ဆံပင်တိုတိုနှင့် ယောက်ျားဆန်ဆန်နေခဲ့တာလေ။ ကုသိုလ်ထူးပုံကတော့ ဘာမှ မပြင်ဆင်ဘဲလည်း ချမ်းချမ်းက ချစ်စရာကောင်းနေပါသည် ။

"နင့် ...ဦးမြင့်ဆွေကို ဘယ်လိုပညာပေးလိုက်တာလဲ"

ညာလည်း မယုံဘူးဆိုတာကို သိနေတော့....။

"ဟီး...ဟီး"

"ဘာ...ဟီး...ဟီးလဲ။ လုပ်လိုက်ရသေတော့မယ်။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ နင့်သူများကို ဒုက္ခပေးရတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဟိုခမျာ ခွေးကိုက်ခံရတော့မလို့ "

"ဟာ...အဲဒါ ချမ်းချမ်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးလေ။ ချမ်းချမ်းတို့ က ဘောလုံးနဲ့ ပဲကန်တာ။ ခွေးနဲ့ ..ရှုမ်းမတိုက်ပါဘူး"

"ခွေးနဲ့ ရှုမ်းမတိုက်ပေမယ့် နင့်သူများမှန်ကို ချွတ်ပြီးလွှင့်ပစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီမျက်မှန်ကို ရှာနေလို့ ခွေးကိုက်ခံရတတ်တဲ့ "

ဟုတ်နေတာကျတော့ ဆိတ်ဆိတ်နေပြီး ဝန်ခံလိုက်သည် လေ။ ဘာဖြစ်လဲ။

"ချမ်း ချမ်း"

"....."

"အခု ..ငါ့ကိုတိုင်တော့ ငါဘယ်လောက် မျက်နှာပူခဲ့ရလဲ။ အဲဒါကို နှင်သိရဲ့ လား"

"ဘာမျက်နှာပူစရာလိုလို့ လဲ မမရဲ့ ။ အဲဒီလူကြီးက မမ မတောင်းပန်လည်း ကျေနပ်ပြီးသား။ မယုံရင်စောင့်ကြည့်၊ အဲဒီလူကြီး ဒီအိမ်ကို လာဦးမှာ ။ မမ...လှေသာရှာထား။ ကြည့်လို့ ကိုမရဘူး"

"ဘာ..."

နွေးထွေးသူ ခေါင်းခါလိုက်မိ၏။ ချမ်းချမ်းက အဲဒီလိုအပြောရခက်တဲ့ ကောင်မလေးပါ။ တိုးတိုးပြောတော့ နားမထောင်၊

ကျယ်ကျယ်ဆုံးမပြန်တော့လည်း ဘေးအိမ်တွေက ကြားမကောင်းဖြစ်
ဦးမှာ ။

"နေစမ်းပါဦး၊ နင်က ဘာလို့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ"

"အမြင်ကတ်လို့ "

"ဟင်"

"ဟုတ်တယ်လေ ။ နွားပြာကြီး အောက်သွားမရှိပုံစံမျိုးနဲ့ မမကို လာ
ဝိုးနေတာ။ ကိုယ့်အသက်အရွယ်မှ မထောက်...ဟွန်း။ အဲဒါကြောင့်
အမြင်ကတ်လို့ လုပ်တာ"

"ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"ဘာလို့ မဆိုင်ရမှာ လဲ"

"ငါကမှ သူ့ကိုမကြိုက်တာ"

"မမ မကြိုက်တာကို သိတယ်လေ။ ဟိုလူကြီးက ကြိုက်လို့ မှ ဟိုဘ
က်ခြံကနေ ချောင်းကြည့်တာကတစ်မျိုး။ အိမ်အထိ လာပြီး
အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုး လက်ဆောင်တွေယူ လာပြီး ကြည့်တာက
တစ်မျိုးနဲ့ ။ ဘာလဲ မမက အဲဒါကို သာယာနေတာလား"

"ချမ်းချမ်း"

ချမ်းချမ်းပြောချင်တာတွေ ပြောပြီးပြီမို့ ပါးစပ်ပိတ်သွားလေပြီ။ ချမ်း
ချမ်း ပါးစပ်ပိတ်သွားချိန်မှာ ပဲ...နွေး ..သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ သူမက
ပြောစရာရှိနေသေးသည် လေ။ အဲဒီစကားကို ဘယ်လိုစပြောမလဲ။ အခု
ချမ်းချမ်းဖြစ်နေပုံက သူမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သဝန်တိုနေတာ။

ဒါကို.....

ငါအိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်လို့ ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ ရွေးချယ်မှုက ချမ်းချမ်းရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ဦးစားပေး စဉ်းစားတယ်ဆိုပေမယ့် ချမ်းချမ်းက လက်ခံပါ့မလား။ ပြောမှ ဖြစ်မှာ ဆိုတော့...

"နင့်ကို ငါပြောစရာရှိတယ် ချမ်းချမ်း။ ဦးမြင့်ဆွေနဲ့ မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စပေါ့"

"ပြောလေ..."

"ငါ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်"

"ဘယ်လို"

ချမ်းချမ်း မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် မေးလိုက်မိ၏။ မမက ရိုးသားအေးချမ်းသူလေ။ ချမ်းချမ်းသာ အေးချမ်းသူဆိုပြီး မအေးချမ်းခဲ့တာ။ မမက လှတော့ ကြိုက်တဲ့ သူတွေ ပေါတာလည်း ချမ်းချမ်းသိပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ မမက ပြန်ကြိုက်ပြီး ရည်းစားရှိနေတယ်လို့ တော့ မကြားမိပါဘူး။

"ဟုတ်တယ် ချမ်းချမ်း ။ ငါ....အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်။ ခုလို ဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုတာလည်း နင့်ဘဝရှေ့ရေးအတွက်ပါ။ နောက်ဆိုရင် နင်က တက္ကသိုလ်တက်ရတော့မှာ လေ။ အဲဒီဝန်ကို ငါတစ်ယောက်တည်း မထမ်းနိုင်မှာ စိုးလို့ ပါ"

"မမက ချမ်းချမ်းကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလို့ သတ်မှတ်လိုက်တာလား"

" မဟုတ်ဘူး လေ"

"တော်တော့ မမ"

ချမ်းချမ်းလက်ကာပြီး တားဆီးလိုက်မိ၏။ ကိုယ်တိုင်က စိတ်မပါဘဲ ချမ်းချမ်းရှေ့ရေးကြောင့် ဆိုတာမျိုးတော့ ချမ်းချမ်းလက်မခံနိုင်ပါဘူး။

ကိုယ့်ကြောင့် မမက ဘဝတစ်ခုရင်းပေးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား ။ ဒါဆို ချမ်းချမ်းက တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့။

"ချမ်းချမ်းရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ရင်တော့ မမအိမ် ထောင်မပြုပါနဲ့ ။ ချမ်းချမ်းလုံးဝ ကျောင်းဆက်တက်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"မမပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဦးလေ ချမ်းချမ်းရဲ့ ။ မမ လို အပ်လို့ ပြောတာပါ"

"ဟင့်အင်း...ချမ်းချမ်း ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘူး။ အလုပ်တစ်ခု ရှာပြီး လုပ်မယ်"

ပြောပြီး ချမ်းချမ်း ထသွားလေတော့၏။ သူက အဲဒီလိုအပြောရခက် တဲ့ ကောင်မလေးလေ။ နွေးဘက်ကတော့ ချမ်းချမ်း လက်ခံနိုင်တဲ့ အထိ ပြောနေရဦးမှာ ပါ။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့...။

အခန်း(၃)

ခိုက်ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပြီး ချမ်းချမ်းတို့ အိမ်ဘက်ကို မျှော်ကြည့်ပေမယ့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ။ မမနွေးက အလုပ်သွားပြီပေါ့။ ခါတိုင်းဆို ချမ်းချမ်းတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ ရှိနေရင် သီချင်းဖွင့်သံကြားရရင် ကြားရ ဒါမှ မဟုတ် အလုပ်လုပ်တဲ့ အသံတစ်ခုခုတော့ ကြားနေကျပါ။

အဝတ်လျှော်ရင် အဝတ်လျှော်တဲ့ အသံ၊ ပန်းကန်တွေဆေးရင် ပန်းကန်သံဇွန်းသံတော့ ကြားနေရတာပဲလေ။ ဒါမှ မဟုတ် ခိုက်ကိုလှမ်းခေါ်ပြီး ကျားကွက်ရွှေ့တမ်း ကစားကြတာ။ ဒီနေ့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတော့ စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်သွားမိကာ...

"ချမ်းချမ်း"

"....."

"ချမ်း ချမ်း"

ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး ခိုက်ခေါ်ကြည့်တော့ ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မကြားရချေ။ ဒါကြောင့် ချမ်းချမ်းတို့ အိမ်ကိုကူးဖို့ ထွက်လာခဲ့စဉ်...

"သား..."

"ဗျာ.."

"ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ချမ်းချမ်းတို့ အိမ် သွားမလို့ မေမေ။ အဲဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်နေတယ် မသိဘူး၊ ဒီနေ့ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတယ်"

"အေး...ဟုတ်တယ်။ မေမေလည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ။ ဒီနေ့ အသံတိတ်နေတယ်။ နေမှ ကောင်းရဲ့ လား မသိဘူး"

"သား သွားကြည့်လိုက်မယ် မေမေ"

"အေး အေး"

ခိုက် တစ်ဖက်အိမ်သို့ ကူးခဲ့ပြီး အိမ်ထဲကိုဝင်ခဲ့သည့်တိုင် ဘာသံမျှ မကြားရပေ။ လူ မရှိရင် လည်း အိမ်တံခါးပိတ်ထားရမှာ ပေါ့။ အခု အိမ်တံခါးလည်း ပွင့်နေတာပဲဥစ္စာ။

"ချမ်းချမ်း"

"....."

"ချမ်းချမ်း"

"ခိုက် ဘာလဲ..ငါအိပ်နေတယ်ဟ"

အသံပြန်မပေးမချင်း ခိုက်ခေါ်နေမှာ မို့ ချမ်းချမ်း အသံပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ စောစောကတည်းက ခေါ်သံကိုကြားသားပဲ ။ ထူးချင်စိတ်မရှိလို့ မထူးဘဲနေတာလေ။ တကယ်တော့ ချမ်းချမ်း အိပ်မပျော်ပါဘူး ။အခန်းထဲမှာ လည်း မဟုတ်ဘူး လေ။ ဘုရားခန်းရှေ့မှာ ဒီအတိုင်း ခွေနေတာပါ။

ဟိုတွေးဒီတွေးနှင့်ပဲ စိတ်မကြည်လင်လို့ ခွေနေတာဆိုတော့ ကြုံရာနေရာလို့ ပဲ ပြောရတော့မှာ ပေါ့။ ခိုက်...ချမ်းချမ်းကို မြင်သွားပြီး ပြုံးလို

က်တော့...

"အိပ်ပျော်နေတာလား"

"ဟုတ်တယ်"

"အိပ်ပျော်နေတဲ့ သူက စကားပြန်ပြောတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဘာလဲ
ဟိုသီချင်းတဲကလို မျက်လုံးဖွင့်ပြီးအိပ်ကြည့်နေတာလား"

ခိုက်က အနားရောက်လာသဖြင့် ချမ်းချမ်းထထိုင်လိုက်သည် ။ မျက်
နှာမကြည်မလင်နဲ့ ခေါင်းကုတ်နေတာ ဦးရေပြားတွေတောင် သွေးထွက်
လှမတတ်ပါပဲ။

"ချမ်းချမ်း"

"....."

"နင့်ခေါင်းမှာ သန်းထူနေတာလား။ ဒါမှ မဟုတ် ဗောက်တွေနဲ့ လား
။ ဆံပင်ဖြူလို့ လား။ ဒီလောက်တောင် ကုတ်နေတဲ့ ခေါင်း သွေးတောင်
ထွက်နေပြီလား မသိဘူး"

"ခိုက် ..ငါစိတ်ညစ်နေတယ်နော်...လာမစနဲ့ "

"ဟင်"

ခိုက် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေတော့၏။ ချမ်းချမ်းက အမြဲတမ်းပေါ့
ပေါ့ပါးပါးနေပြီး စိတ်ညစ်ခဲ့တဲ့ လူလေ။ အခု စိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုတော့။

"တကယ်ကြီးလား"

မျက်စောင်းက ဝေ့ခနဲရောက် လာပြီး...

"အလကား စိတ်ညစ်တဲ့ လူရှိလို့ လား။ ပြောပုံက ငါကပဲ ဟန်ဆောင်
စိတ်ညစ်ပြနေတဲ့ အတိုင်းပဲ။ အားအားယားယား ဘယ်သူမှ ဟန်မ

ဆောင်ဘူး"

ချမ်းချမ်းမျက်နှာလေးကို ခိုက်ငေးခနဲ ကြည့်မိသွားလေသည်။ ဘာအတွက်များ စိတ်ညစ်နေပါလိမ့်။ နှစ်သိမ့်ပေးမယ့်သူ ဆိုလို့ ကိုယ်ပဲရှိတာလေ။ ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ပေးရင် ကောင်းမလဲ။ ချမ်းချမ်း မျက်နှာမရွှင်လန်းတော့ ခိုက်စိတ်ထဲမှာ လည်း နွမ်းရသည် လေ။

"ချမ်းချမ်း"

"....."

""

"နင့်အတွက် ဘာစိတ်ညစ်စရာရှိလို့ လဲ။ စိတ်ညစ်စရာရှိရင် ငါ့ကိုပြောပြလေ ဟာ"

"နင့်ကိုပြောပြတော့ရော နင်ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာ မို့လို့ လဲ"

"ဪ...နင်ကလည်း လုပ်ပေးနိုင်တာဆို လုပ်ပေးမှာ ပေါ့။ လုပ်မပေးနိုင်တာဆိုရင်လည်း နင် ရင်ဖွင့်လိုက်ရင် အနည်းဆုံး စိတ်ထဲမှာ ပေါ့သွားမှာ ပေါ့"

ချမ်းချမ်း ဟူးခနဲသက်ပြင်းကိုမှုတ်ထုတ်ပြီး ခေါင်းကိုမော့ ထားလိုက်မိသည်။ နည်းနည်းတော့ အသက်ရှူချောင်သွားသလိုပါပဲလေ။ ပြောသင့်မပြောသင့်ကိုပဲ စဉ်းစားနေတာပါ။ အင်း...ခိုက်က တခြားသူမှ မဟုတ်တာ။

ဟုတ်တယ်။

ခိုက်ကို ရင်ဖွင့်လိုက်ရင် အနည်းဆုံးတော့ ရင်ထဲမှာ ကျပ်ခဲနေတာကြီး ပေါ့သွားမှာ ပါ။

"ခိုက်"

"အင်း...ပြောလေ"

"မမ...မမ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်တဲ့ "

ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ခိုက် လွန့်ခနဲပြီးလိုက်မိသည် ။ လက်ကလည်း ချမ်းချမ်းခေါင်းကို ကိုင်လိုက်ပြီး...

"အဲဒါ စိတ်ညစ်စရာလား ချမ်းချမ်းရဲ့ ။ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် အရွယ်ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ အိမ်ထောင်ပြုကြမှာ ပဲလေ။ အိမ်ထောင်မပြုရင် မျိုးဆက်တုံးသွားမှာ ပေါ့။ ပြီးတော့..."

ခိုက်စကားကို ဖြတ်ထားပြီး ဆက်မပြောခင်မှာ ပဲ ချမ်းချမ်းက မစောင့်နိုင်စွာ...

"ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ"

"နင်တကယ် မသိဘူးလား။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား"

"ဘာကိုလဲ"

"ဟ...လူတိုင်းက နှလုံးသားနဲ့ တည်ဆောက်ထားကြတာပဲလေ။ နှလုံးသားတိုင်းက အချစ်နဲ့ မှ မကင်းနိုင်ကြတာ။ ကိုယ် တကယ်ချစ်တဲ့ သူဆိုတာ မရှိတာ မဟုတ်ဘူး ။ မတွေ့သေးတာပဲရှိတာ။ ချစ်မိပြီဆိုတာနဲ့ လက်ထပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြတာ လူတိုင်းလိုလိုပဲလေဟာ"

"ငါသိတယ် ခိုက် မမက တကယ်ချစ်လို့ လက်ထပ်မှာ ဆိုရင် ငါဘာမှ မပြောလိုပါဘူး။ အခုက ငါ့ဘဝ ရှေ့ရေးအတွက်တဲ့ ။ အဲဒါကိုပဲ ငါမခံချင်တာ"

"ဟင် ...ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"နင် စဉ်းစားကြည့်လေဟာ မမပြောပုံက ငါကောင်းစားဖို့ အတွက် သူ့ဘဝကို ရင်းရသလိုမျိုးကြီး။ အဲဒါမျိုးနဲ့ ငါမကောင်းစားချင်ဘူး"

ဪ...ဒါကြောင့် ချမ်းချမ်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ခွေနေတာထင်ပါ ရဲ့ ။ သူပြောတာလည်း ဟုတ်နေတာပဲလေ။ တကယ်ချစ်လို့ ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်တာဆိုရင် ခွင့်မပြုစရာမှ မရှိတာ။ အခုက ..

"မမက ဘယ်သူနဲ့ လက်ထပ်မှာ လဲ နင်သိလား ချမ်းချမ်း"

"ဟင့်အင်း မသိပါဘူး။ မေးတောင်မမေးဖြစ်တာ"

"နင်ကလည်း ညံ့ပါ"

"ငါလည်း မေးမလို့ ပါ"

စကားသံလေးတွေ ခဏရပ်သွားစဉ်မှာ ပဲ စာရေးစားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည့် ဖုန်းသံကမြည် လာလေလျှင် ချမ်းချမ်းထသွားပြီးယူလိုက်၏ ပါးစပ်ကလည်း

"မမ ဖုန်းမေ့ကျန်ခဲ့တာပဲ"

"ကိုင် လိုက်လေ..."

"ဟာ...မကိုင်ချင်ပါဘူး၊ ဘယ်သူမှန်း မသိဘဲနဲ့ "

"ကိုင်လိုက်ပါဟ။ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ ဆက်တာဆိုရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ"

"အဲဒီတော့လည်း ငါက မမမှ မဟုတ်တာလေ။ ဘာပြန်ပြောရမှာ လဲ "

သူတို့ နှစ်ယောက် အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေတုန်းမှာ ပဲ ဖုန်းကကျသွားလေသည် ။ ခဏကြာတော့ ထပ်ခေါ်တာပါပဲ။ ချမ်းချမ်းမကိုင်ပဲထား

တော့ ကျသွားလိုက်ပြန်ခေါ်လိုက်နှင့်ပါ။

"မကိုင်မချင်း ခေါ်မယ့်ပုံပဲ။ ကဲ...ကိုင်လိုက်စမ်းပါ ချမ်းချမ်းရာ ။ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြောရမှာ ပေါ့"

ခိုက်ပြောတာနှင့် ချမ်းချမ်း ဖုန်းကိုင် လိုက်လေလျှင်....

"ဟယ်လို"

"နွေးထွေးသူ"

"ဟင်"

တစ်ဖက်က မမ နာမည်ကို ခေါ်လိုက်တာ တစ်လုံးချင်းပါ။ နားမှာ ကြားရတာ ညင်သာခြင်းလုံးဝမရှိလေတော့....

"ဟို...မမရဲ့ အသိထင်တယ်၊ ကျွန်တော်ကလေ"

"ငါပြောချင်တာ မင်းနဲ့ ပဲ နွေးထွေးသူ။ မင်းမမနဲ့ မဟုတ်ဘူး ။ ငါ ဦးအောင်ချင်းရဲ့ သားပဲ"

"ဘယ်က ဦးအောင်ချင်းလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး"

"မင်း အခုမှ ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ နွေးထွေးသူ၊ မင်းကို ငါမမြင်ဖူးဘူးဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဖုန်းနံပါတ်ကိုတော့ ငါအလွတ်ရနေတယ်ကွ။ ဒီဖုန်းကို မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ကိုင်တယ်ဆိုတာလည်း ငါသိတယ်"

တစ်ဖက်က ဒေါသသံနှင့်စွတ်ကောနေတာမို့ ချမ်းချမ်း ခိုက်ကိုကြည့်နေစဉ် ခိုက်က ရေလိုက်သင့်ငါးလိုက်သင့်ပြောဖို့ လက်ဟန်ခြေဟန်လုပ်လေတော့...

"ဟုတ်ပါပြီ၊ အခု ခင်ဗျားပြောစရာရှိလို့ ဆက်တာမဟုတ်လား။

ဘာပြောမှာလဲ"

"အေး...ပြောမှာ ပြောချင်လို့ ကို ဆက်တာ။ မင်းမှာ ငါ့အဖေကလွဲပြီး ယူစရာယောက်ျားမရှိတော့ဘူးလားကွ..ဟင်။ မင်းသိထားရမှာက ဦးအောင်ချင်းရဲ့ သား ငါတောင် မင်းထက်အသက်တစ်နှစ်ပိုကြီးတယ်ဆိုတာပဲ။ ကိုယ့်အဖေလောက်ရှိတဲ့ သူကိုမှ မင်းဘာလို့ လက်ထပ်ချင်တာလဲ။ မက်လုံးရှိလို့ မက်တယ် ဆိုရင်တော့ အဟွန်း..."

"....."

"မင်း...ငွေမက်တယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ဆိုးပဲ အဖတ်တင်လိမ့်မယ်။ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အားလုံးက ဖေဖေက ငါ့နာမည်နဲ့ ပဲ လွှဲထားပြီးသား။ ကိုယ့်ထက် လင်ပါသားက အသက်တစ်နှစ်ပိုကြီးတယ်ဆိုတာကိုလည်း မင်းမမေ့နဲ့ ။ ရှက်တတ်ရင် မင်းရှေ့တိုးဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ နွေးထွေးသူ"

သူ့စကား အသွားအလာကို နားထောင်ပြီး ချမ်းချမ်း သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ မမ လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ ဦးအောင်ချင်းဆိုတဲ့ လူကြီးဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဟိုဘက်က စီးစီးပိုးပိုးနဲ့ ပြောနေတာ။ ယူစရာရှားလို့ အဘိုးကြီးကိုမှ ယူမယ်တဲ့ လား။

"တောက်"

"ဟင်"

"ဒီမှာ "

"ပြော "

"ခင်ဗျား အဖေကို ပြောလိုက် နွေးထွေးသူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့ လို့ ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို ပြောရဦးမယ်"

"ဘာလဲ"

"အခု စကားပြောနေတာ နွေးထွေးသူ မဟုတ်ဘူး ။ သူ့ညီမ အေးချမ်းသူ။ ခင်ဗျားစိတ်ချပါ။ ခင်ဗျားအဖေလို သင်္ချိုင်းခြေတစ်ဖက်လှမ်းနေတဲ့ ခုနစ်အိုရှစ်အိုကြားကို မမ ဘယ်တော့မှ မယူစေရဘူး။ ခင်ဗျားသာ ခင်ဗျားအဖေကို သေသေချာ ချာကြည့်ထား။ တော်ကြာ လှလှပပ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်လွှတ်လိုက်ရလို့ စုတ်သပ်ရင်း အသက်ထွက်နေမယ်လို့ "

"ဘာ"

"တောက်"

ပြောပြီး ချမ်းချမ်း ဖုန်းချပစ်လိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ တလိပ်လိပ် တက်လာသည့် ဒေါသတွေ။ ကိုယ့်ရုပ်ရည်ကိုမှ အားမနာ အဘိုးကြီးကို ယူမလို့ တဲ့ လား။ ဘာတဲ့ ချမ်းချမ်းဘဝ ရှေ့ရေးအတွက်တဲ့ ။ ဟားတိုက်ပြီး တောင် ရယ်ဖို့ ကောင်းသေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ယောက်ျားအချို့က ပြောတာ။ မိန်းမတွေက နှာခေါင်းမပါရင် ချေးတောင်စားကြမလားမသိဘူးတဲ့ ။

အဲဒါတွေထားတော့ ။ အခု ဟိုဘက်က ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောချင်တိုင်းပြောသွားတာ ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ ကောင်းလဲ။ ချမ်းသာချင်လို့ ဆိုရင်လည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် သူဌေးတွေမှ ရိုက်သတ်လို့ မကုန်ဘူးလေ။ ဒါကိုများ ...

"ချမ်းချမ်း..."

"....."

"စိတ်လျှော့စမ်းပါဟာ။ နင် ..အဲဒီလောက် ခံစားနေရတာ ငါမကြည့်

ရက်ဘူး။ နင်ငိုချင်ငိုလိုက်"

"မငိုဘူး ။ ဘာလို့ ငိုရမှာ လဲ"

စိတ်ကိုတင်းပြီး နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားပေမယ့် မျက်ရည်ကဝေ
လာတာပါပဲ။ စောစောက စိတ်ညစ်တာထက် အခုပိုပြီးခံပြင်းသွားတာ။
ဘယ့်နှယ် သူတို့ ကပဲ နာအံ့ထင်ပြီး ပြောသွားလိုက်တာ စီးစီးပိုးပိုးပါပဲ။
မမကလည်း ဒီလူကြီးနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့ ဒီအဆင့်ထိ
ရောက်သွားရတာလိမ့်။

ချမ်းချမ်းကတော့ လူပျိုလူလွတ် ဦးမြင့်ဆွေကြီးနဲ့ တောင် သဘောမ
တူလို့ ပညာပြလိုက်ရတာ အမောပါပဲ။ ရွယ်တူတန်းတူတွေကလည်း မ
မကိုကြိုက်ကြတာပဲလေ။ ဒါကိုများ ရွေးချယ်စရာရှားလို့ ။ ကိုယ့်ထက်
အသက်ကြီးတဲ့ သားတောင်ရှိနေတဲ့ သူကိုမှ

"ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ် ချမ်းချမ်း"

ဘာလဲဆိုသော သဘောဆောင်သည့် အကြည့်က ဆတ်ခနဲ ရောက်
လာလေလျှင်...

"မမလက်ထပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ လူက မမ အလုပ်လုပ်နေတဲ့
ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးများ ဖြစ်နေမလားပဲ။ သူတို့
မကင်းရာမကင်းကြောင်းတွေများ ရှိနေလို့ လားမှ မသိတာ။"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါရအောင်တားမယ် ခိုက်"

ဒါ ချမ်းချမ်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ။ ဘယ်နည်းပဲသုံးရသုံးရ မမ လက်မ
ထပ်ဖြစ်ရေးအတွက် ချမ်းချမ်းကန့်ကွက်ရမှာ ပဲ။ ဒါကိုမှ ရှေ့ဆက်တိုးမ
ယ် ဆိုရင်တော့ ...

ချမ်းချမ်းကလည်း အစွမ်းကုန် အရွံ့တိုက်ရုံသာ။
